

Verkondiging

Uit het boek Exodus horen we het bekende verhaal van de aanbidding van het gouden kalf. Mozes, de leider van het joodse volk uit Egypte, heeft zich op de berg teruggetrokken en is in gesprek met God, maar dat duurt veel te lang, vindt het volk, dat van de weeromstuit terugvalt op de oude, vertrouwde rituelen van de oude religie. God is daar heel boos over. Maar Mozes overreedt God uiteindelijk om zijn woedelos te laten en haalt daarbij alles aan voorvaderen aan: Abraham, Isaak en Israël. Dat is een andere naam voor Jakob. God strijkt over zijn hart en vergeeft het rebellerende volk, dat Hij weer in genade aanneemt.

Dat laatste - rebellie en weer in genade aannemen - brengt me bij het thema van het evangelie, dat bijna een klassiek thema is. Want wie kent niet de situatie binnen één gezin of familie, waarbij het ene kind wel wil deugen en wel in de pas loopt met de familietraditie en de familiewaarden en het andere kind, dat zijn of haar eigen weg wil gaan, zelf het wiel uit wil vinden, ook al weten de ouders al wel, dat dat niet goed zal gaan aflopen.

Want hoe worden mensen groot? Hoe leren mensen? Alle ouders zeggen tegen hun kinderen: Pas op je levensweg daar en daarvoor op, dat is een struikelblok. Het ene kind zegt, ja pa, goed ma, fijn dat jullie me daarop wijzen, maar ik denk dat het merendeel van de kinderen denkt: wat een onzin. Waar jullie, pa en ma, bang voor zijn, dat is geen struikelblok, dat is hooguit een kiezelsteentje. Tot ze erop onderuit gaan en huilend en met een beschadigd gezicht thuis komen en zeggen: jullie hadden toch gelijk.

Het lijkt me een goed gedachte-experiment om onszelf eens af te vragen op wie wij als kind het meeste leken: op de oudste zoon of op de jongste? (Voor zoon mag u natuurlijk ook dochter denken) Ikzelf hoef er niet zo lang over na te denken, want als ik heel eerlijk ben, vond ik al vanaf 14 of 15 jaar dat ik de dingen beter wist dan mijn vader of moeder. En u ziet, ik ben uiteindelijk nog heel goed terechtgekomen.

En als ik naar mijn eigen gezin kijk, waarin we twee kinderen hebben grootgebracht, dan kan ik zeggen dat mijn man en ik ook zoiets meegemaakt als beschreven in het evangelieverhaal; Onze oudste werd gemakkelijk groot, deed geen gekke dingen en zette zich niet erg tegen

ons af. Onze jongste daarentegen was vanaf de prille puberteit al moeilijk en vaak onhandelbaar en ging een geheel eigen en ook moeilijke weg. En viel over elk struikelblok, waarvoor we hem gewaarschuwd hadden, want hij dacht oprecht dat het maar kiezelsteentjes waren. Die periode heeft zo'n jaar of tien geduurd, tien jaar waarin ik doorlopend buikpijn om hem had, en toen kwam het weer goed.

Het was trouwens een hele gekke ervaring om hem dan de dingen te horen zeggen, die wij hem al die tijd hadden geprobeerd hem aan het verstand te brengen, maar hij was nu eenmaal een kind dat het nodig had om door schade en schande wijs te worden. En nu is hij de liefde zelf en een plezierig en leuk mens.

Tja, welk kind waardeer je nu het meest? De klassieker is natuurlijk dat je moet zeggen dat je van beide kinderen evenveel houdt, maar de praktijk is, dat je van je buikpijnkind met veel meer vezels vastzit dan aan het kind dat zoveel gemakkelijker door het leven gaat.

Ik hoop dat we voor beide kinderen evenveel "bokjes" geslacht hebben. Ons voorheen moeilijke kind heeft nu een puberdochter van bijna 14 jaar. Hij verzucht wel eens bij ons, dat het niet meevalt, zo'n meisje in de puberteit en dat hij er soms knettergek van wordt. Dat hij nu snapt, dat wij het niet altijd gemakkelijk hebben gehad met hem vroeger. Dan gaan we maar eieren voor hem bakken, want zowel hij als zijn zus houden van alles wat van de kip komt, maar niet van bokjes. Amen